

Rakkaat Akasia-työn ystävät!

Kaupungin valot näkyivät lentokoneen ikkunasta. Ilta oli pimeä, mutta alla oli valomeri. Mitä kaikkea löytyneekään noitten tuhansien valojen keskeltä, mietin näkyä katsellessa, millaisia ihmisiä, elämänkohtaloita, tunteita ja ajatuksia?

Jobin kirjassa todetaan: *Kaupungista kuuluu kuolevien huokaukset, ja särkyneiden huudot pyytävät apua.* Siinä ei kuvata sotatannerta vaan sitä tuskaa joka löytyy sydämeistä: kun on tullut loukatuksi, jokin ihmissuhde on mennyt rikki tai kun elämässä on suuria menetyksiä. Jumala näkee sen, mitä lentokoneen ikkunasta ei voi nähdä, nimittäin ihmisten sydämet. Hän näkee senkin, miten ihmiset lentokoneen sisällä voivat.

Tulin loppukeväästä lentäen työmatkalta kotiin. Istumapaikkani oli lentokoneen etuosassa. Kun lentoemäntä kuuli, että kärsin korvien soimisesta, tinnituksesta, hän tarjosi minulle paikkaa koneen viimeiseltä riviltä. Kohta viereeni istuutui nainen, joka kertoi kärsivänsä astmasta ja allergiasta. Kävi ilmi, että hänelläkin oli paikka toisaalla, mutta lähellä oli koira, jolle hän oli allerginen. Niinpä lentoemäntä osoitti hänelle paikan viereltäni.

Koneen noustua aloin lukea lehteä. Juttukaveriksi minusta ei ollut, sillä naistenpäivien viikonloppu oli vienyt kaikki mehut. Yhtäkkiä huomasin, että vierustoverini vapisee. Oliko se sairaskohtaus? Tilanne rauhoittui ja kätkeydyin lehteni taakse. Sama toistui ja yritin huomaamattomasti katsoa sivulleni. Nainen oli peittänyt kasvonsa käsillään – hän itki.

Pala nousi kurkkuuni, mitä minä nyt teen. Tuntematon saattaa loukkaantua, jos rupean kysymään syytä. Hänen tuskansa oli niin ilmeinen, ettei tuntunut hyvältä katsella sitä vaieten vierestä. Panin varovasti käteni hänen olkapäälleen: ”Onko sinulla joku suuri suru?” Hämmentyneet silmät katsoivat käsien takaa. Nainen nyökkäsi.

Sain kuulla, että hän oli menossa Helsingin naistenklinikan syöpäosastolle hyvästelemään sisarensa. Sairaalasta oli pyydetty tulemaan. Sisarukset olivat lapsesta lähtien olleet läheisiä, siksi edessä oleva menetys vihloi tuskallisesti.

Kävi ilmi, että sisar oli sairastunut munasarjasyöpään. Olin itse ollut hoidoissa samalla osastolla samasta syystä samoihin aikoihin tuon sisaren kanssa. ”Ihanko totta”, kanssamatkustaja hämmästeli.

”Miksi 53-vuotiaan pitää kuolla?” En osannut vastata. Kerroin, että jonkin aikaa sitten sisarpuoleni Eija kuoli syöpään samanikäisenä, 53-vuotiaana. Hämmennys vieressäni kasvoi: ”Oletko kokenut sisaresi kuolemankin?”

Kerroin Eijan hautajaisista ja hänen viimeisestä tahdostaan. Hautajaisten tuli olla juhlat, joissa juhli-taan ylösnosemusta. Eija uskoi Jeesukseen ja tiesi hänessä omistavansa iankaikkisen elämän.

Mahtoiko naisen sisarella olla suhdetta hengellisiin asioihin? Kyllä oli, hän oli nuorempana käynyt Suomen Raamattuopistolla. Vierustoverinikin oli siellä käynyt, mutta nyt Jumala oli kuulemma

hylännyt heidät molemmat. Miten hartaasti hän oli rukoillut ja pyytänyt Jumalalta apua tässä tilanteessa, mutta turhaan. Kaikki rukoukset häipyivät jonnekin pimeyteen ja sen myötä Jumalakin.

”Muistatko psalmin sanaa, jossa sanotaan: *Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, siellä sinä olet minun kanssani.*” Nainen nyökkäsi.

”Sisareni ei enää jaksa puhua enkä minä osaa sanoa hänelle mitään.” Rohkaisin naista pyytämään hoitajalta virsikirjaa. Kirjan takakannessa on Herran siunaus. Kysyin, voisiko hän lukea sen sisarelleen? Rukoukseen hän voisi sijoittaa sisaren nimen: *Herra siunatkoon sinua, Kaisa, (nimi muutettu) ja varjelkoon sinua... Herra kirkastakoon kasvonsa sinulle, Kaisa...* Kanssamatkustajani katse kirkastui, se kuulosti hyvältä ja mahdolliselta.

Koneen laskeuduttua nainen hyvästeli minut ihmetys silmissään. Meidän molempien olisi pitänyt istua muualla. Ettei vain se Jumala, jonka hän oli luullut olevan kaukana, olisikin lentomatalla kertonut olevansa häntä lähempänä kuin hän luulikaan – *kuulemassa kuolevan huokaukset ja särkyneen sydämen avunhuudot.* RL

* * *

Rakkaat ystävät, tietoisina tästä Jumalan hyvästä johduksesta meidän kaikkien elämässä suuntaamme kohti syksyä. Kesä toi meille piristystä niin ruumiillisesti, henkisesti kuin hengellisestikin – toivottavasti myös teille jokaiselle. Syksyn kalenterimme on täyttynyt, siitä iloitsemme, kuin myös kesän aikana Akasia-säätiölle tulleista lahjoista. Lämpimästi ja nöyrällä mielellä kiitämme teitä. Työn tarpeet jatkuvat. Kiitos kun kuljette rinnallamme ja muistatte työtämme!

Sydämellisesti tervehtien

Marianna Jansson Riitta Lemmetyinen

ALKUSYKSYN TILAISUUKSIA

- 7.-14.9. Ryhmämatka **Kroatiaan**, RL, MJ
- 21.9. **Kauniainen**, Suomen Raamattuopisto, opetusta sielunhoidon linjalla, MJ, RL
- 22.9. **Kauniainen**, Suomen Raamattuopisto, opetusta sielunhoidon linjalla, MJ
- 28.-29.9. **Parikkalan** srk., seurakuntatapahtuma, RL, MJ
- 5.-6.10. **Kiteen** srk., Vapaaseurakunta ja Helluntaiseurakunta: seurakuntatapahtuma ja sielunhoidon opetusta, RL, MJ
- 8.10. **Espoo**, Karakallion kappeli, Suomen Sairaanhoidajien kristillinen seura, ”Armolla vai tarmolla?”, RL
- 12.10. **Tampere**, Tesoman kirkko, sielunhoitokurssi maallikoille, MJ

3.9. alkaen joka tiistai klo 18.30-19.00 **Radioraamattupiiri** Radio Deissä. Apostolien teoista keskustelevat Riitta Lemmetyinen ja Erkki Jokinen, juontajana Aino Viitanen.

* * *

Akasia-säätiö, Kauppalantie 25 A 4, 02700 Kauniainen, puh. (09) 728 4790, RL: 050 300 1616,

MJ: 050 354 3241, etunimi.sukunimi@akasia.fi, www.akasia.fi

Pankki: FI04 8000 1671 2576 33 (Danske Bank).

Kännykkäkolehti: Soittamalla numeroon **0600 91 898** tuet Akasia-säätiön työtä 10,10 eurolla (+pvm)

Rahankeräyslupa: Koko Suomi paitsi Ahvenanmaa. POHA 2020/2012/4611 ajalle 25.02.2013-24.02.2015, myönnetty 25.02.2013. Varojen käyttö: Akasia-säätiön opetus-, julistus- ja sielunhoitotyö vuosina 2013-2015.